

1936 LA SFINTELE PĂȘTI

16 PAGINI 6 LEI

APARE DE 2 ORI PE LUNĂ.
REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
SATU-MARE, Str. Azezie Sever 2.

CUVÂNTUL NOU

TRIBUNĂ INDEPENDENTĂ DE LUPĂ ȘI INFORMAȚIE NAȚIONALISTĂ

DIRECTOR: VALERIU CÂRDU

HRISTOS A ÎNVIAT!

Cuvânt Nou, Suflet Nou

Aflu că frumoasă revistă din Satu-Mare, **Cuvântul Nou**, a camaradului Valeriu Cărdu, s'a născut dintr'un tată și mamă cam ciudați. 1400 lei împrumutați i-au fost părintele, iar **vrerea nepotilită**, mama.

Acum, ca o revistă legionară să dispună încă înainte de a se naște de un capital inițial de 1400 lei, — fie ei și împrumutați, e într'adevăr un lucru extraordinar.

În schimb nu mă miră deloc ca **vrerea nepotilită** să fi urzicat sufletul lui Valeriu Cărdu până ce el a bășicat sub forma nobilei reviste.

E în tot omul de dreapta, mai ales când e legionar, un clopot pe care nu știi ce zăgazuri îl opresc de a izbucni.

Socot că nu-i un aspect mai interesant pentru psihologia românească actuală ca această puțință a sufletului vulcanic legionar de a se stăpâni. Și negreșit, trebuie să fie undeva, în fruntea acestei mari mișcări, un mare cap și un mare strateg, în același timp un mare temperament fluidic, ca în clocolotul de care dăduse sufletul neamului în ceasul de față, el să fie în stare totuși să sugereze înțelepciune, să comande ordine și disciplină.

Așa după cum arta mare stă în a omite, forța adevărată constă în a te abține.

Dar vedeți, Valeriu Cărdu nu s'a abținut! Și bine a făcut că nu s'a abținut! Mă contrazic? Cât de puțin! Fiindcă neabținerea lui e în cumințenie; în cumințenia frumoasei reviste pe care din vrere nepotilită a zămislit-o, dar cu înțelepciune o conduce.

Nicăieri ca în Satu-Mare o revistă de extremă **naționalistă** nu se face mai dorită. Centru de streinism acut, cum îl vom româniza, cu ce îl vom converti? Cu Tony și Dorelii funești dela centru, cu Cantalupii și Cagerii care ne-au furat Banca Națională și mai-mai erau să ne-o treacă peste graniță? Cu pâruețile zilnice, alternate numai cu prostia zilnică a ședințelor imensului staul de copite vorbitoare din Dealul Patriarhiei?

Cu jaful bogat și armata săracă, cu presa închinată Baalului din Sărindar, și toate instituțiile noastre scurse pe același canal ca și murdările vieții noastre publice?

Nu. Într'un centru ca Satu-Mare numai sufletul românesc adevărat, neînchinat niciunui idol, necăpitulat în fața niciunei amenințări, nerobit de nicio lașitate, nenedaturat de nicio minciună, numai acest suflet curat ca cerul și ogoarele noastre, și ca și ele de durabil, poate vorbi de noi streinilor, și face propagandă pentru patria aci, în acest suflet refugială.

Dragoș Frolopopescu.

„Golgota”

de N. Brana

VÂNTUL COMUNISMULUI

Peste țară bate vânt de nebulie. Vântul comunismului distrugător de suflete.

El pătrunde peste tot, producând desagregare și îngheț de moarte.

O reacțiune împotriva acestui curent subversiv din partea oficialității nu se vede. Dimpotrivă, acest vânt care ne vine din împărăția morții, de dincolo de Nistru, este chiar alimentat.

Căror criminale scopuri ar putea servi această incurajare, nici o minte românească nu poate înțelege! Totuși această este realitatea. Se incurajează în Țara noastră — monarhică, creștină și națională — de către conducătorii ei, **comunismul anticreștin, antinațional și antimonarhic**.

În afară de această criminală complicitate, noi nu putem înțelege tolerarea exasperantă a diferitelor manifestări de acest soi.

Ziare mari, cotidiene, scriu fătîș adulând doctrina roșie, în timp ce presa naționalistă este deadreptul sugrumată. Sub variate firme, care de care mai populare, comunismul se organizează din răsputeri, până când organizațiile naționaliste, tradiționaliste românești, sunt aspru urmărite de siguranța Statului și înăbușite. Macabei defilează la serbările jidovești în uniformă și sub steag strein, în timp ce studențimea și întreg tineretul român crescut în spiritul ordinii și disciplinei sub steagul țării infundă pușcăriile.

Marii noștri dascăli care stau în fruntea curentului de redeştere românească, sunt urmăriți sub toate formele, în timp ce la Chișinău mai dăunăzi au venit alții cari s'au făcut apologeții ateismului și comunismului, fără să-i supere cineva.

Partide pretinse românești — cum este cel de sub șefia înstreinatului Mihalache, joacă hora trădării mână-n mână cu toți jidanii semănători de anarhie și în cadrul partidului acesta comunismul și-a legalizat ființa.

Peste tot, faptele românești sunt trecute sub tăcere, în același timp în care ni se laudă până la scârbă tot ce vine în atingere cu bolșevismul, — dela galoși până la alianțe.

Cu un cuvânt trăim o epocă de avânt comunist în țara românească.

În fața acestei spiritualități în producere, față de care oficialitatea este absentă, ba chiar ajutoare, care este datoria tineretului și a sufletului românesc curat și viguros?

Nici singură: unirea tuturor forțelor reale ale acestui tineret într'un singur suflet, în jurul unui singur om.

O Legiune și un Căpitan. Căpitanul acesta a mai luptat împotriva bolșevismului și l'a înfrânt. Tot el și cu soldații lui vor frânge și acum capul balaurului roșu.

În jurul ideii — creștine și naționale — a instituțiilor de bază ale Statului nostru, trebuie să se găsească acum tot ce simte românește.

Aceasta este porunca Patriei, lăsată în părăsire de cei cari o conduc.

Ion Banea.

Dragii mei,

Când toți ochii ne privesc cu răutate, ne urmăresc și ne alungă, dreptate și mângâiere nu putem aștepta dela nimeni.

Nici rânile acestea care ne dor nu are cine să ni le lege.

Nu ne rămâne decât mângâierea de a străbate, umăr la umăr, prin viitorul acesta de suferință și nedreptăți.

Cuvântul de ordine este: toată lumea rămâne pe poziție cu fața la dușman.

C. Z. C.

Intre preferențele savanților și preferențele țării

de: Dan Rădulescu prof. universitar

O mare parte dintre intelectuali nostri de mare suferă de o totală lipsă de înțelegere a unor anumite valori esențiale. Aici, în aceasta este partea tragică a unei anumite mentalități, căci din această neputință și de a înțelege, la cei mai buni din generația noastră, a celor de azi, provine tocmai neputința de a îndrepta ceva, înainte ca noi să fim ajuns babele sau oale și ucele.

Fenomenul acesta e simptomatic și în el e zăvorât secretul rătăcirii și al neajunsurilor care marchează pecetea vremii de azi.

Tot el explică neînțelegerea și neputința de pătrundere a lumii legionare.

În definitiv, ce așteaptă intelectualii nostri, mari și mici, dela Corneliu Codreanu? Să publice în gazete și în opuri savante teorii economice, sau să discute, în cerc de prieteni, ce-ar fi mai bine de făcut în cutare și cutare chestiune economică? Să zică, ezitiază:

— Bravo domnule! Ce spui Dumneasa e minunat și genial. O trecem la program! — Cu sau fără modificări, cu sau fără trecere prin discuția unui savant consiliu de specialiști. Aceasta ar dori marii noștri intelectuali, precum și scoatere unei gazete minunată scrisă în care să se expună omenilor — dintre care majoritatea nu citesc chestiile economice, ci numai crime, sinucideri și scandaloare, iar dintre cei care citesc, trei sferturi înțeleg pe dos, sau se mulțumesc să înțeleagă fără să poată și, mai ales, fără să vrea să porceadă la vreo acțiune.

Să fie în jurul lui Corneliu Codreanu **1 200 de deștepti** — nu vorbesc în ironie! — și de reformatori de aștia, geniali pe hârtie, — ca mine și ca alții — ca să nu fim de loc modeste — și atunci, desigur, tot s'ar declara mulțumiți, transformându-se, subit, în fervenți admiratori ai lui, cântându-i laude și și proslăvindu-l în discursuri avântate.

Iar eu, care îl cunosc bine și știu cum gândete, care am avut onoarea și bucuria să discut adese cu el, vă spun că ar fi capabil de așa ceva și că s'ar impune fiecăruia dintre noi, cum mi s'a impus și mie,

care nu-s de ieri de alături și am stat în contact strâns cu cele mai multe din capetenile politice, fără să mă epotezeze nici de o centimă.

De aici se poate deduce că în ceiace privește cultura economică și puterea de a înțelege, de a redița și organiza un program, precum și în ce privește originalitatea inteligenței — este superior oricăruia dintre oamenii noștri politici, conducători și fuzioriți de programe.

Dar acum, se pune întrebarea: după ce ai făcut programul ce mai e de făcut?

Evident, să-l realizezi.

Și pentru a-l realiza, drumul nu este acela al reluării d'acupo și al discuției în tovarășia fiecărui nou venit.

Nici al examinării interminabile — dacă anumite puncte ar fi mai bine așa sau altfel — ci realizarea posibilităților de punere în aplicare! Cu alte cuvinte, realizarea armaturii politico-sociale necesare, pentru a putea purcede la marile reforme de adâncime. E ceiace se numește o acțiune politică. Iată sensul cuvintelor pe care le-am repetat la sațietate: acum primează politica. Căci ce înseamnă un program, oricât de bun și chiar cucerirea puterii, pentru un moment, azi?

S'a întrebat cineva ce ar face un primministru, ferm hotărât să realizeze cel mai perfect program, cu oameni în vechii în rele?

Ce ar putea face cu funcționarii învâțat cu mîta, care nu ascultă și fură, cu colaboratorii politici care, fiecare se crede mai deștept ca seful și în drept să-i discute și să-i schimbe ordinele, să calce legea în favorul lui și a lor lui, cu parlamentarii care fac trafic de influență și când nu-i satisfac în potlogării își fac mizerii și te dau peste cap? Ce ar putea face cu răspunderile ce trebuiesc întronate, când cei în drept să le stabilească sunt înfeodați partidelor de jaf și'n cea mai mare parte venali, când, primministru fiind, dai în judecată pe prevăricatori și cei chemați să sancționeze, ni școafă bamba curată, ca pe Dorel și Boală și Popovici?

Și nu mai pun întrebarea cu cine s'ar putea cucerii puterea pentru a realiza o nouă formă

economică, mai bună și mai morală, ci o altă întrebare: Să-i vina, gust M. S. Regelui să dea cuiva mâine puterea, dictatorială chiar, cu cine s'ar face guvernarea, și prin cine s'ar birui imoralitatea care ne bîntue și ne macină, care ne ar reduce la neant cele mai bune legi, în dosul conducătorului, sub nasul lui, cumpărând organe de control și sancțiune, toate venale azi?

Cum, nu-și da nimeni seama că la origina mizeriei de azi stă o imensă ticăloșire morală, că la temelia oricărei îndreptări oricât de mici, dar durabile stă rezolvarea unor probleme de moralitate și corectitudine socială?

Nu-și da nimeni seama că, pentru a realiza cât decît în orice domeniu, — economic sau social, — ne trebuie o armată cu o nouă disciplină morală: Cu fără aceasta totul e vorbărie fără efect, ori hârtie și energie stricate pe de geaba? Nu-și da nimeni seama, că în țara românească aici e cea mai grea problemă, că ea trebuie mai întâi rezolvată?

Nu-și da nimeni seama că în Germania sau în Italia problema aceasta nu se punea, sau în niciun caz cu această acuitate cu care se pune la noi?

Nu vede nimeni că tocmai deaceia e mare acțiunea generației verzi și că acel care o comandă e singular cap politic, care nu numai că a pus problema cum trebuie, dar a și ajuns, fără niciun ajutor și înțelegere din partea noastră, a celor curajați și buni, pornind dintr-un mînușchiu de șase-saptezeci tineri la o organizare formidabilă azi și, din zi în zi, mai coordonată și mai tare?

Dvoastră nu vedeți că, în fața acestei probleme, noi, toți fuzioriții de teorii, noi, deșteptii cu titluri și volume publicate, nu numai că suntem desarmați și incapabili să realizăm ceva, dar nici măcar nu ne-am pus-o cum trebuie, dar ceiace e mai grav, nici măcar nu am văzut-o și nu i-am înțeles importanța, nici chiar când am văzut realizării care ar fi trebuit să ne cutremure de mîndrie și admirație?

Păcatul acesta de neiertat, păcatul acestei neînțelegeri, nu

poate fi răscumpărat prin asprimea rechizitorială a unui articol de ziar.

Păcatul acela, a celor mai buni din generația de azi, care judecă străbun și nu înțeleg esențialul, nu văd marea operă și nu-și dau seama de primordială ei necesitate, nu poate fi răscumpărat.

Este atât de mare problema, este atât de mare întrebarea, încât răspunsul nu poate fi decît o spurgure din temelii a tuturor conștiințelor cinstite din țara aceasta de care, în cel mai rău caz, trebuie să ne fie milă.

A te ocupa de

curturile alior camarazi, în spirit de ceartă, însemnează a-ți uita propriile tale cusururi. Și s'ar putea ca alții să fi-o în înainte.

Cel mai frumos și mai viu exemplu pe care-l poți da, nu este studiarea și băfîrea altora, ci eliminarea ultimelor resturi din cusururile tale. Va fi un exemplu mai, fără vorbărie, dar cu efect.

Și vei lucra în spirit constructiv, în loc să lucrezi distructiv.

Revista presei naționaliste

Citiți publicațiile naționaliste

„REVISTA MEA”
director: Martha D. Rădulescu, Cluj.

„GLASUL STRĂMOȘESC”
Cluj

„ROMÂNIA CREȘTINĂ”
Chișinău

„BRAJUL DE FIER”
Focșani

„ICONAR”
Cernăuți

„INSEMNĂRI
SOCIOLOGICE”
Cernăuți

CUVANTUL ARGESULUI

„CUVANTUL
STUDENTESC”

„OMUL NOU”
Brlia

Străini la noi acasă

Mai bine de o mie de ani neamul românesc a îndurat prigona unei sorii vitregi. Vitregia vremurilor n'a putut altera caracterul onitor al neamului nostru. Nu ne a putut lua graul, credința și obiceiurile. După lungi suferințe îndurate în cursul veacurilor, ne-a fost dat generației să vedem înfrățindu-se idealul milenar, România Mare, ideal de care n'au avut parte înaintașii nostri să-l vadă realizat cu ochii. S-au stins după o viață sbrucimată cu nădejdea fermă în suflet că suntem pe calea mântuirii, că izbăvirea neamului românesc nu mai poate întârzia multă vreme. Au crezut în destinele rasei noastre de granit cu călășile sângelui roman la care s'a adăugat asprimea lempamentului dac ce au format poporul nostru robust cu însușiri fizice și spirituale grație cărora a putut rezista secolele vremurilor de benigne.

După înfrățirea idealului milenar, conducătorii ce s'au perindat la cârma țării, narcotizați de falsa formală a democrației internaționale s'au lăsat prinși în mrejele de paianjen ale francmasoneriei cosmopolite judeice sprijinind în mod voit, ori inconștient, elementele parazitare iudevești cari au acaparat toate bogățiile țării devenind stăpâni nostri ce ne comandasă după bunul lor plac. Ne găsim la răscrucea alor două drumuri: unul, democrația falsă, dizolvantă și antinațională ce duce în abis, la o pierzanle sigură, altul ce duce spre naționalismul constructiv antiparazitărilor și tinde la întoarcerea elementului românesc în drepturile lui firești.

Primirea pe care o reprezintă elementele parazitare judeice la noi se accentuează și la propozi de nebanuit din zi în zi fiind seamă de exodul, de năvala lor în România — pământul făgăduinții — în continuă creștere. Ne-au îndrăgît țara gășind la noi un adăvărul Cazaan. Au dat la noi de țărani ospitalieri, blânzi și ușor de exploatați. Ospitalitatea noastră devine uneori indolență, datorită ei ne pomemim astăzi cu o colonie compactă de două milioane de jidani care ne exploatează.

Au devenit stăpâni și dirijorii tuturor ramurilor de

producție în această țară. Prin puterea capitalului, instrumentul cu care își pot realiza toate planurile lor diabolice scrobind în apurintă orice rezistență ce ar împotriva în calea lor.

Au devenit înălțarii marilor întreprinderi industriale cu un capital aproape în întregime cosmopolit. Aceste întreprinderi au luat o dezvoltare extraordinară în anii de după război la adăpostul unui regim prohibiționist vamal, creat cu scopul de a stimula dezvoltarea unei industrie naționale pentru a ne elibera de tutela ce o exercită străinătatea asupra noastră. Ori toate aceste întreprinderi realizează anual beneficii fabuloase, prin sistemele frustrantelor și carteliurilor, grație cărora reușesc să fixeze prețurile pieței după bunul lor plac. Toate aceste beneficii intră în proporție de 80% în patrimoniile străinilor, restul de 20% reprezintă salariul ce se plătește muncitorului ce se întâmplă să fie câteodată și român.

Există o lege pentru protecția muncii naționale, dar a fost născută moartea deoarece organele Ministerului Muncii nu se străduiesc să o aplice și se mulțumesc cu mici șperțuri plătite periodic și lăsat în pace patronii întreprinderilor. Chiar dacă s'a întâmplat să intre un mic număr de muncitori români impus de lege, au primit atribuțiuni cari nu-i vor ajuta vreodată să se specializeze într'un anumit domeniu. Salariul muncitorului român din întreprinderile iudevești este mizerabil și în cea mai scandaluoasă disproporție cu beneficiile ce realizează întreprinderea în al cărei serviciu prestează munca sa.

În agricultură deasemenea există o tendință de acapărare a bunurilor rurale înlesnită de posibilitatea ce o au evreii de a-și procura împrumuturi cu dobândă minimală cu termene de plată lungi dela ingițuțiile lor bancare.

Este cunoscută istoria cu instituția bancară francmasonică internațională «The Jewish Assocation Colonization» care și-a înființat o sucursală la noi cu scopul de a veni în ajutorul evreilor basarabeni pentru a le ajuta să acapereze pământurile țărănilor din Basara-

bia, profitând de vitregia naturii care nu s'a îndurat să streosească țările în vara anului 1935 cu nici un strop de ploaie. Au știut să profite de această situație nenorocită cupăndind fereturi pentru președintii de nimic, dela nenorocitul asupra căruiși își exercită presiunea foametea cea mai nemiloasă ce a existat vreodată în Basarabia.

Starea jalnică de mizerie în care ne abatem în propria noastră țară nu mai

poate dăinui multă vreme. Ideea națională este în plin marș. Se trezește românul din letargia în care a căzut sub narcotical formelelor democratice la adăpostul cărora un neam parazit nu suge viața de 18 ani expunându-ne de toate sursele de câștig ce ni se cuvin nouă.

Credem în Dumnezeu și în puterea de viață a neamului românesc care trebuie să-și revendice toate drepturile de stăpân la ea acasă.

Adrian Băndic

Manișest

către Românii din Munții Apuseni și Zarand. Cluj, 25 Octombrie 1915 nou.

MOȘILOR, FRAȚILOR.

Iu mai este împărat! Și-a deslestat supușii de jucămintele silnice! Robia streină trage de moarte! Ceașul izbăvirii a sunat! Noi Românii stăpâni suntem pe soarta noastră! Ne vom croi soarta cu armele în mână.

LA ARME

La arme pentru unirea tuturor Românilor! În 48 Moși strigă-au la Blaj! Noi vrem unirea cu țara:

Unirea aduce în dar: Pământ și libertate! Dela unii vitejii depe Arieș, Someș și Criș, așteaptă obștea: Să jingăreți înții armele.

Tot ce ne-au răpit Regii Ungariei și stăpâni străini ai Ardealului: Păduri, pășuni și bălgăuri: ni le va da toate România și Regele ei nebiruit! Ne vor da cu două mâini, tot ce a cerut Horea și lăncu.

Noi ofițeri și soldații români din Ardeal, i-am jurat credință Regelui României!

Dela voi Moșilor, fraților, așteptăm să ne urmați cei dinții.

LA ARME. Fără arme nu-i drept, nici pace, nici țară!

Unii cu frații de pretutindeni, împingem hotarele la Tisa și Dunăre! În moștile mănoase dela Tisa și Dunăre se vor împânta: Moși și Criseni, ca să fiți străjerii României Mari, una și nedespărțită ca stăca treime!

Porniți din toate satele cu arme și merende la Cluj și BĂLGRAJ, sub capitanii aleși!

La Cluj Vă așteaptă I-a Legiune din Ardeal la Bălgărad a II-a Legiune. Pentru toți care nu au, vor fi: Arme, bani și hrană!

Am luat eu: Dr. Amos FÂNCU, nepot de tribun, vechiul apărător al moșilor, comanda! Din încrederea ofițerilor și soldaților, eu poruncesc ca tribunul de altă dată! Pentru tot ce eu poruncesc și făgăduiesc stau bun cu capul și cinstea.

Fraților! adunați-vă la Cămpeni, Abrud, Zlatna, Găluț, Huedin, Brad și Halmeș! Acolo lăsați gârzi de pază și porniți la Cluj și Bălgărad, cum vă vine mai aproape. Desfaceți șleagul românesc! Țineți rânduiala ostășească.

Grijiți pădurile și bălgăurile ca ochii din cap! Ale voastre vor fi pe veci prin legea românească! păziți viața avuții și pacea tuturor!

Ca mâine frații izbăvitori vor trece iarăși Carpați! Să le netezim în arme drumul! În arme ne vom îmbrățișa pe pământul Ardealului. Va fi al țăranelui ce-l munceste, al României ce-l păzește!

LA ARME. Se ridică din morminte Horea la Bălgărad, lăncu la Tebea, Axente la Blaj.

Vă cheamă în numele lui Christos.

LA ARME.

15. DR. AMOS FÂNCU președinte al organizației militare din Ardeal.

Ultima etapă

Democrația e în panică. Masoneria a început să-și piardă echilibrul. Invențiozitatea creierului lor și-a epuizat resursele, prin cari de atâtea vreme țineau poporele creștine în jug. Curentul naționalist universal, ce navighează ca o avalanșă, nimicind în calea lui tot ce e murdar, josnic și tiran, a provocat de data aceasta ultima mobilizare a dușmanilor, pentru a da lupta decisivă.

Ca în toată lumea, așa și la noi. Trădătorii de ieri ai neamului românesc, ar vrea ca azi să pozeze ca apărători de ultima oră ai națiunii noastre. Au început să-și mobilizeze cetele de briganzi, spre a răpune avântul tineresc al naționalismului verde.

Și fiindcă își dau perfect de bine seama, că primejdia cea mare vine numai dela acel tineret, care și-a făcut din muncă un crez și din jertfă o religie, ofensiva mișcilor se îndreaptă la noi, spre tineretul constructiv, spre legiune... Armele?

Au încercat suprimarea avântului nostru prin „GLONTE ȘI OTRAVĂ”. N-au reușit, fiindcă în locul unui erou dispărut au răsărit mii, cu frunțile încruntate, cu pumnii încheștați, strigând „răsunare”. Atunci fiarele sălbatice s-au retras înfricoșate în văgăunile lor, spre a căuta alt mijloc de luptă.

Au găsit repede: „TRĂDĂREA”.

S-au aruncat pe piață bani cu nemiluita. S-au cumpărat conștiințe din diferite partide. Au bătut și la ușa legionarilor, dar spre marea lor stupefacție, n-au găsit legionari de vânzare... O frunză uscată, căzută din capacul verde, n'a făcut ca el să piară, ci în locul ei au apărut mii de unguri, ce și-au desfășurat pieptul, făcând zid în fața vijeliei, apărând trunchiul: „Legiunea și pe Căpitan”.

Negăsind trădători printre legionari, mișcile aruncă acum în luptă ultima lor rezervă, singura armă ce le-a mai rămas: „CALOMNIA”.

Ajutați de o presă trădătoare de neam, călăii naționalismului încearcă să stropească cu noroi tot ce a mai rămas curat în această țară: religie, Rege, armată, Căpitan, Legiune. Ei știu că acest sistem în decursul istoriei n'a dat niciodată greș.

Calomnia a desbinat partide, popoare și națiuni, lăsându-se apoi dominate de intrantul dușman. Ei au convingerea fermă că împroșcând legionarii cu noroi, calomniindu-i, îi vor deschina și apoi domina. Și-au făcut însă o socoteală complet greșită, crezând că au în fața lor aceiași oameni ca în trecut. Spre marea lor spaimă s-au lovit de o nouă gândire, de o nouă spiritualitate, de un suflet nou. Au găsit un tineret care a rupt-o definitiv cu practicile democratice, cu oportunismul și lașitatea, lăsate moștenire de revoluția franceză.

Tineretul constructiv stă azi gata de luptă pentru Legiune și Căpitan. Legionarul răstoarnă istoria prin noua sa școală spirituală și pune în uimire vechile generații ce nu-l înțeleg încă.

Și să se știe! Nici glontele, nici banul, nici trădarea și nici calomnia, nu vor cînti „legionarii sacrișciilor sfinte” de pe poziție. Ei așteaptă liniștiți orice atac, cu zâmbetul pe buze, doar cu o ușoară încruntare a frunții ce prevestește uraganul.

Legionarul știe că ultima armă a dușmanului „Calomnia”, se va frânge și ea neputincioasă. Acum e ultima etapă a luptei. Camarazii vor trece fără greutate și „mocirla”.

După aceasta însă — mișcile luați aminte — urmează: „VICTORIA”.

Vae victis!!

E. Ceantea

Ridică-te peste tine, oridecăteari roștești o sentință ori faci vreo observație. Numai așa poți judeca obiectiv, numai așa vei fi convingător și admis. Eliminându-te pe tine când vrei să-ți exprimi o părere, vei fi ascultat. Și dacă părerea ta e bună și curinte, li-ai slujit organizația.

Dacă expuni un punct de vedere fie el chiar foarte bun — și expunerea ta este însoțită de emfază personală, ea va fi respinsă. Nu e respinsă părerea ci emfaza. Din cauza ta, în acest caz, a căzut un lucru bun.

Și nu ți-ai servit idealul. ☐

Curcubeu neadăpat¹⁾

Scepără vrei noi din amnarul tradiției și se aprinde sufletul neamului, — curcubeu neadăpat întins peste piscuri românești pe cerimi de nou ideal.

S'au uscat găurile fluerului și doinele și-au pierdut profunzimea, — curcubeu neadăpat caulf știubele munților străvechi să soarbă energii noi.

Așteaptă vremea bolezilor cu apă și cu foc și se lasă răurile sorbite de minunea nouă, — curcubeu neadăpat pentru învingerile cele neînvinse pentru potolirea setei nemai potolite.

Bisericile vechilor credinți înalță turle și sărută cu crucea lor — curcubeu neadăpat pentru înflorirea marilor nădejdi pentru oțelirea sufletului nou.

II.

Sânge vărsat

Sa uscat cerul guri noastre, — curcubeu neadăpat...

S'a svârțit peste desfășurire sufletul nostru — curcubeu neadăpat...

A germinat în noi marele gând — curcubeu neadăpat...

S'au descuiat bolțile cerului să adape, — curcubeu neadăpat...

S'a deschis dulpina neamului să bea curcubeu neadăpat...

Se joacă zglobiu părălele și cheamă curcubeu neadăpat...

Vărsăm sângele nostru curat curcubeului neadăpat...

Grigore Bugarin.

¹⁾ Din volumul „Unde se adapă curcubeul” de Grigore Bugarin.

Nu amâna hotărârile și nu schimba data scadențelor fixate. În luptă, trenurile nu-se pierd. Fii punctual. Nu face nimic nici mai de vreme nici mai târziu.

A face ceva mai de vreme — după ce ai fixat o dată precisă — înseamnă a fi stăpânit de un sentiment de grabă. Și graba totdeauna, aduce surprize. A face ceva mai târziu decât ai hotărât, înseamnă a fi leneș și neordonat. Lenea este un principiu static iar dezordinea un principiu distructiv și retrograd.

Nu face nimic, din ceace pornește dintr-un sentiment personal, în contul organizației. Gândește-te bine înainte de-a arunca o vorbă.

Organizația din care faci parte se fundamentează pe energie cheltuită și pe muncă titanică. Un singur om priplă care angajează organizația cu lucruri opuse spiritului ei dirigiuitor, poate strica mult din ce alții au clădit cu intelcțiune și tact.

V. C.

† MIHAI ROGOJANU

Să scrii câteva rânduri atunci când un camarad s'a dus, fără să se mai întorcă, pe drumurile vegniciei, e cea mai tristă datorie.

E o datorie împlinită în lacrima sufletului tânăr care se varsă peste mormântul prea de vreme deschis.

Camaradul meu într'ale scriisului Mihai Rogojanu, a fost un suflet răstignit, un om care n'a mai trăit demult. Sunt aici mulți de atunci O dramă sgu-

duloare, o dramă pe care nu-mai puțini au înțeles-o, i-a stăvilit toate pornirile în viață.

Oamenii l-au ocolit de multe ori și l-au prizonit. Oamenii mici, care nu l-au putut înțelege frământările sufletului lui mare, i-au înșăgerat toate avânturile și i-au închis drumurile spre lumină. Oricecețori l-au simțit tare și dornic de viață, oridecâțori au văzut viața lucrând în ochii lui chinuți, au știut să-l lovească. Și l-au lovit fără milă. Visul lui a fost un vis cu aripi frânte.

Noi, care știm că Mihai Rogojanu a murit de mult, așteptăm o lacrimă târzie pentru un om care a murit înșărgit, pentru toți.

"Cuvântul Nou", din a cărui falangă inițială a făcut parte, își pleacă amintirile pe mormântul lui proaspăt.

Fie-i lărașna ușoară!

Cred nechitit în biruința ta, Legiune!

Fericiți sunteți soldați al ceasului dintâi, voi spărgătorilor de fronturi.

C. Z. C.

ATĂTA VREME cât vânzători de țară te atacă, însemnează că tu îți iubegli țara. Aăta vreme cât trădătorii te calomniază, e semn bun: nu ți-ai trădat ideea-l și țara. Când acei care-ți bărfesc comandantii și ideea, te laudă pe tine, însemnează, că vor să te atragă în lagma lor. Sau, ceiace e grav de tot, e semn, că ți-ai părăsit poziția. Cuvântul dușmanului e cel mai bun termometru al devotamentului tău față de organizația din care faci parte.

Nu face declarații programatice ori tactice în numele organizației din care faci parte. Tactica nu-ți aparține. Programul deasemenea. Tu ești executant.

Nu te lăsa ademenit de șoapte și nu te clinși în fața insultelor și calomniilor din afară. Primește bine și studiază pe acel care șoaplește. Cântărește bine pe acel care calomniază. Întreabă-te ce-l determină să calomnieze. Și mai ales, care este secretul dragostei subite pe care ți-o poartă.

Nu-l învrednici cu niciun cuvânt. Aruncă-i doar un zâmbet de dispreț.

Nu fiecare este vizionar. Și nu fiecare are calități profetice. Simțul de clarviziune, pe plan politic, nu este o calitate atât de răspândită cum își închipuie mulți. Prin urmare, nu te rosti asupra viitorului. Grija viitorului aparține altcuiva. În loc să vorbești despre viitor, muncește în prezent.

Dacă un om vrea să intre în organizație pentru tine ca om sau pentru altă persoană, din pură simpatie, fugi de el.

Stai de vorbă cu el numai atunci când a văzut în tine expresia idealului pe care-l slujești.

Decât să vorbești prea multe, vorbește mai puțin. De vorbit, totdeauna se poate spune că ai vorbit destul. În loc să faci puțin, fă mai mult. De făcut, în totdeauna se poate spune că s'ai făcut destul.

Magul

Eu sunt scânteaia ratăcită
Din farul care nu se stinge.
O lacrimă desprinsă, câțeg,
Din val de lacrimi și de sânge.
O liărire de lumină,
Din soarele noălit înceșă.
Un cântec stins, (de destep-
tare,
Int'r'o târzie dimineață.

Ecou pierdut din raiu 'n care,
Toate 'nctară să mai cânte.
Un zâmbet cu dureri anare,
În leagănul cu visuri frânte.

Pe drum, Preamisticului din
[slava,
Tărilor bătute 'n stele,
I-a duc primos de rugă, așa
cum i-au adus străbunii.
Copil al jertfei, al furtunii
Și rob al visurilor mele,

Neliniștea îmi este sora:
Eu cânt o primenire și legea
[tuturora.

Și pentru tine, țară verde,
În milioane de fărâme,
Voi rupe sufletul din mine,
[țară...

În limbi de foc cu toaine 'nalte,
Cotropitor, în zare de acăni,
În glas de trâmbiți să tresară
Și morții nostri din mormânt.

Să văd că visul e aievea
Și gândurile toate-o față:
În loc de lume veche, o lume
[noăuit, dreaptă.

Și-atunci, Preamisticule,
Cântă toate-aceste se vor face,
Să slobozești, Stăpâne Sfinte,
Pe robul tău, Ioan, în pace...

Ion Victor Petreanu

Nu activa în spirit negativ.

Construește pentru tine și pentru organizație, activând în linie de afirmare. Nu mai scotoți în morcirla altora. Sute pe culmile crezului tău și mocirla va rămâne în urmă. Nu cobori, urcă. Urcând, vei lăsa în urmă pe cei care stau pe loc.

Nu te veseli, fi vesel.

A te veseli, însemnează a face petrecanie. A fi vesel, însemnează a fi veșnic senin.

Nu brusca. Dacă cineva nu știe să te 'nțeleagă, deschide-i ochii, fă-l să te 'nțeleagă.

Dacă cineva nu poate să te 'nțeleagă, înțelege-l tu și până la urmă ai veți înțelege.

Dacă cineva știe și poate dar nu vrea să te 'nțeleagă, lasă-l în pace. Nu pierde timpul!

Nu da slovă înaintea orbilor. Și nu vorbi în surdăni cu cei surzi. Te așteaptă, în alte părți, acei ce au ochi și vor să audă și acet ce au urechi și vor să audă.

Vei întâlni în drum spre ei, oameni cu ochi și cu urechi dar care nu vor nici să vadă nici să audă. Ocoleşte-i. Sunt mai periculoși decât surzii și decât orbi.

Congresul studentesc

La Tg.-Mureș, în inima Ardealului, studențimea română creștină s'a întrunit în congres. Tinerii veniți dela toate universitățile și academiile din țară s'au întâlnit, s'au cunoscut și s'au înfrățit. S'au ieșeles pe deplin.

Un congres aparte. În linia congresului dela Craiova. Amintirea congreselor studențești de altădată s'a dus. Pentru că acele congrese prezentau aspecte multiple.

Pentru acei care au cunoscut psihologia vieții studențești de acum câțiva ani, obiectivele congreselor de odinioară sunt clare.

Mulți alergau după ineditul unei regiuni. Alții voiau să evadeze din atmosfera de disciplină a studiilor și a cărților înspre liniștea unor zile de libertate absolută. Alți studenți căutau spectaculosul și farmecul de stridentă juvenilă al unui congres studențesc. Mulți studenți mergeau în virtutea inerției, și-au făcut o profesune din acest lucru și boala congreselor a sedimentat în sufletul lor imperativul participării.

Și, înfrățit, **irebuc s'o recunoaștem**, a fost și-atunci o categorie de studenți aparte: **studenții congresului — stră-danic și semnificative.**

Pentru acești tineri, congresul studențesc a fost o căutare, un drum spre ideal, un prilej pentru spovedanii, un popas pentru stabilirea unor norme de viață națională și un îndreptar pentru zilele de mâine.

În trecut, e frumos iarăș s'o recunoaștem, la congresele studențești s'a făcut și mult platonism. Iată de ce, la alcătuirea unui bilanț obiectiv, multe din dezideratele studențești s'ar putea înscrie la capitolul strigătelor în pustiu. Nu e locul să stabilim răspunderile.

Pentru că, deși e dureros, le-am găsi, demulteor, chiar în tabăra studențească.

Aci vorbim despre altfel de congrese studențești. Congresele care ieșeau obârșia în acel magnific cloct tineresc din Cetatea Banilor.

Congresele dela Craiova și Târgu Mureș, în afară de latura lor protestatară, se vor înscrie — în istoria generației verzi — ca un catalog vital de gânduri practice, prezentând un caracter de afirmare și construcție.

Închiderea congresului nu va fi o amintire ci o sudare de aspirații și năzuinți în sufletul participanților.

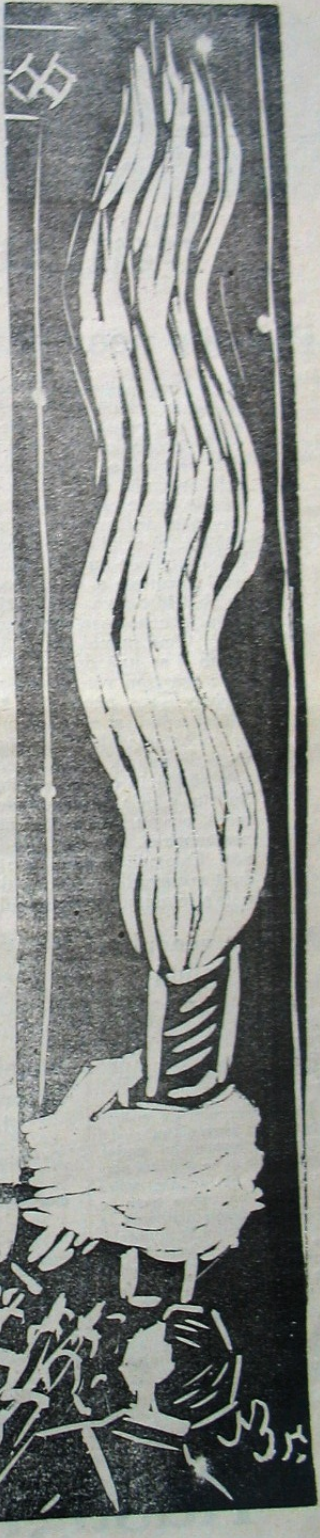
Congresul dela Tg.-Mureș e un altar. O țară întreagă în proces de frământare, de căutare și spovedanie.

O cetate de tineri însoriți cu brațele întinse spre cer, — salut luminilor înalte și Căpitanului, — un punct de plecare și o piatră de hotar.

În congresul dela Tg.-Mureș — utilizând o expresie a admirabilului Dragoș Protopopescu — s'a refugiat tot ce are mai bun țara, sufletul cald și dinamic, o generație care țvea să fie utilă.

La Tg.-Mureș, s'a rugat și a poruncit Țara.

„CUVANTUL NOU”.

Veacul taberelor de

Pătimiri și Răstigniri

Patimile neamului și moravurile veacului de patimi

Si neamul pătimește. Țara e chinuită. Și pământul poartă răni. Apele se înroșesc în sânge nevinovat. Munții încăruneșc sub povara necazurilor și a domniei străine. Holdele se pustiesc și plugurile ruginesc. Moșiile neamului sunt lăsate în paragină. Iar averile furate. Domnește minciuna. Și nedreptățile ne asupresc. Doinele nu mai sunt cântate. Și ochii nu mai pot plânge. Pentru că și lacrimile au fost jefuite. Când numai unul huzurește și se scaldă în bani, mulți se sbat în otrava desnădejdelor. Când cei puțini benchetuesc, cei mulți răbdă și îndură. Când numai unora li se face pe plac, altora li se fură dreptul. Când unii slăpănesc așa cum vor ei, alții zac în lanțuri de sclavie. Țara pătimește. E săptămâna de patimi a țării și a neamului. Și săptămâna patimilor, în viața unui popor, înseamnă veac de patimi. Dogma veacului de patimi este sădită în carnea popoțitoare și nesătulă. Sufletul e ucis. Moravuri de Sodomă și Gomore, ele nu s'au ridicat nicidecum din rușinea mocirlei. Vânări. Trădări. Fals. Insecnări. Calomnii. Biciuiri și răstigniri. Acestea sunt moravurile veacului de patimi. Criminale și retrograde, Dumnezeu lor a fost Banul.

Morala veacului de patimi

Iprociția și obuză. E decretat bun și moral tot ceiace intră în concepția lui venală. De fapt, morala nu spânzură-o la ușa intereselor străine de neam și țară.

Morala veacului de patimi, stoarsă din parvenitism și din ungherele lupanarului social, pleacă dela ei — slujitorii acestui veac — și, exclusiv, pentru ei. Țara: un imens teren de exploatare. Moșie personală, la dispoziția familiei. Instrumentul de exploatare, botezat în discursuri șampanizate, se numește partid.

Morala veacului se rezumă la altă: să răzi când plânge țara. Să nu ascuți decât de poftele tale. Întai partidul, la urmă tot partidul, țara nicidecum.

Să nu muncești decât pentru binele tău. Să faci legile pe

placul tău iar legea adevărată s'o calci. Pentru că morala veacului este de trei ori diabolică: e carnală, e fără țară, e fără lege. Veacul de patimi nu este numai imoral. El este amoral.

Crimele și neînțelegerile veacului de patimi

Dar crimele și neînțelegerile veacului de patimi sunt mult

Nu fi sentimental în acțiunile tale și pe terenul de luptă. Nu te importă prejudecățile sociale și eticheta. Pe poziția de luptă, în fața dușmanului, nu se schimbă amabilități! Adversarul este adversar. Chiar dacă înainte de luptă, în relațiile sociale, ți-a fost prieten sau ai stat în anumite raporturi față de el, în tranșeele credinței tale, aceste plejudecăți cad. Nu mai vezi înapoi te ta decât adversarul

O clipă de antimentalism îți poate întârzia mult reușita acțiunii.

mai multe și mult mai mari. Fizionomia veacului de patimi prezintă un polop de crime. Veacul acesta nu se mulțumește cu răul pe care-l face. Dar pune stavila binelui pe care vor să-l facă alții. Nu stă în mocirla lui. Ci pornește și caută să oprească și să sugrume iureșul de gânduri bune.

Dacă se ridică o generație care cere alte moravuri și alt om, veacul de patimi se ridică și el, cu toată armata lui de crime și neînțelegeri, scuipe obrazul cinstit al țării, biciuește instinctul sănătos care reacționează, crucifică idealul și vrea să frângă avânturile.

Veacul de patimi nu înțelege lumina. Pentru că el este veac de întuneric. Nu înțelege tinerețea. Pentru că este senil. Asinează avântul generos. Pentru că el este sterp. Crima veacului de patimi este aparența neînțelegerii. Pentru că neînțelegerii lui este voluntară și mascată. Ea ascunde, teab și zăbuzenia machiajului, seama de ziua Invierii.

Tinerii veacului de patimi

Sunt tineri numai cu numele. Tinerețea lor se numără după catalogul anilor. Incolo, personalitatea lor e nulă. Li prezidează bătrânii. Li utilizează cei înrâși în rele pentru satisfacerea poftelor și intereselor senile. Tinerii veacului de patimi sunt o accidentă a tinereții. Fața lor tânăra e sulemeață. Iar părul lor neîncărunțit e o simplă întâmplare.

Sunt experți în mărci de au-

tomobile și amatori de spectacole americane. Poartă fotografiile vedelelor yankee în buzunar și practică gimnastica dorsală în țafa bătrânilor.

Veacul de patimi, organic nu nu are tineri.

Pentru că adevărații tineri prezintă un fenomen de inaderență la morala și moravurile veacului de patimi.

Cinstea și emfaza veacului de patimi

Veacul de patimi este îngâmfat. Marii călători ai veacului de patimi, privesc durerea țării, dela înălțimea tomurilor savante și prin ochelarii unui cerebrialism îngust și seclar. Pentru ei, problema țaranului fără țarină și a muncitorului logodit cu strada și cu moartea, se rezolvă între tomurile străine și "n moleșalea căldurii din căminul smălțuit ori în fuga automobilelor luoase. Bunul simț, pentru ei este închis într-o formulă ermetică iar spiritul de muncă în statica doctrinei interminabile. Veacul de patimi — privit prin prismă șocăriei de bibliotecă — este caraghios. Se privește, admirativ, în oglinda vremii și'n țara de cleștar a frământărilor sociale. Se vede numai pe el. E îndrăgostit în el până la narcisism. Și se mbat, în vraja înfinită a slovei moarte și întortochiate. Intelectualii veacului de patimi trăesc senzația de flagel sadic a savantlăcului.

Sunt și oameni cinstiți între grantitele veacului de patimi. Dar cinstea lor e un bun exclusiv personal. Nu se dăruie țării și neamului. O păstrează numai pentru ei. E o cinste stearpă și statică.

O lezaurizare de cinste moartă în omul veacului de patimi. Fenomenul acesta s'ar pulea numi șgărcenia cinstei. O cinste care nu vrea și care nu spune nimic.

Din toate aceste prezentări și manifestări ale veacului de patimi, coboară, șguduitoare și dramatică, se pregătește, inconștient și criminal,

Răstignirea Neamului

muncă voluntară

Drum spre Inviere

Veacul taberei de muncă

de Valeriu Cărdu

În fața veacului de patimi se ridică, ca o statuă a nădejii, veacul taberei de muncă. Este un alt veac, cu alte legi, cu alte moravuri și cu alți oameni. A pornit din gândul mare și din sufletul sbulturnat al Căpitanului. A pornit atunci când, în fața obiceiurilor învechite'n rele, Căpitanul a căutat o înnoire. Veacul acesta de lumină a fost smuls din suflet și se fundamentează pe înrîntarea înorii: muncă, disciplină, credință. Toate trei pornite din și pentru suflet. Pentru sufletul este cărămida de bază a veacului de muncă. Un alt suflet, un suflet nou. Un alt om, un om nou.

MORAVORILE ȘI ETICA VEACULUI DE MUNCĂ

Veacul de suflet ridică, în fața vremii, alte legi și alte moravuri. Trămbiștele o etică nouă, pentru că vrea să creieze oameni noi. În locul desmățului și al dezordinel, veacul de muncă instaurează principiul de ordine și disciplină. El închide cartea trădărilor și pedepsește trădarea. Deschide cartea legilor noi: devotament și credință față de Patrie. El nu cere nimic țării. El dă totul pentru țară.

Pentru veacul de lumină și muncă, patria e singurul sens al vieții. Țara nu este o întreprindere comercială pentru veacul de muncă. Ci un altar de închinat. O iconă care se ridică deasupra tuturor: peste om, peste veac, peste toată vremea.

În concepția veacului de muncă, individul nu condează decât în sensul de slujitor al Patriei, — pentru toți.

Distribuirea forțelor și a foloselor nu se poate primi din surplus. Patria nu primește baccsis. Patria nu primește parte din tot, Patriei îi se cuvine totul. Totul pentru țară și totul pentru Patrie. Daci, veacul taberei de muncă fixează o altă linie, linia terfel integrală și a dăruirii totalitare: Patria. Și dacă ai dat totul Patriei, acest tot se revarsă asupra societății, familiei și individului.

Dar chiar dacă Patria, în ceasuri grele, nu poate da nimic individului, ea nu poate fi în-

vinută și nici trasă la răspundere. Numai omul poate fi vinovat și tras la răspundere.

Aceasta este învățătura veacului de muncă și pentru această învățătură a răsărit tabăra. Pentru fixarea răspunderilor și pentru pedepsirea omului vinovat.

Dar pentru că oamenii vinovați să poată fi judecați și trași la răspundere, trebuie să creieze omul nou. Omul nou nu-și trădează țara. Omul nou își varsă sângele pentru țară. Omul nou nu se gândește la el și la fațetele lui. El se gândește numai la durerile țării pe care trebuie să le transforme în bucurii. Omul nou e disciplinat și respectuos, cu silențiu, comandanții pentru că, numai în cadrul disciplinei, cresc lucrurile mari, se călese avânturile, se pierd slăbiciunile și se amplifică energiile. Omul nou nu e slab în fața primejdilor. El tare și dacă trebuie să cadă, știe să cadă cu fruntea'n sus.

El își sugrumă toate pornirile politicoase ale filzei lui de lut, pentru sublimul ideal. În locul trădătorului, în locul vânzătorului de țară, al sperjărilor, al polițienăscului ros de patimi, în locul oamenilor fără Dumnezeu și fără legi, — omul nou răsare ca singura nădejde pe care o citim peste veac.

TABĂRA DE MUNCĂ ȘI FECIORII EI

Astept și eu o primăvară, Să cânte val de flori prin lucră Cănd tabăra va fi o țară Și țara tabăra de muncă...

Despre legea și învățătura taberei s'au spus multe. Sufletul ei a fost analizat și'n rândurile tribunei noastre de luptă. Pentru că tabăra de muncă este un subiect neapuzabil. Tabăra e o doctrină. E o religie și o credință de foc. Un fenomen istoric pe toate planurile. Și'n ultimă analiză, tabăra de muncă este viață. Viață nouă. Viață care schimbă drumurile istoriei — pervertite de oamenii vechi — și restabilește adevăratele drumuri ale istoriei. Viață care sa pune, vijelios, în fața vremilor, cerându-le alte rosturi și o altă tălmăcire de sensuri. Viață care calcă'n

picioara semnele morții, trăgând brazdă nouă pentru destinele românești. Tabăra de muncă este școala care ne învață toate legile care duc spre zarea Invierii: Școala muncii și a disciplinei, a ordinii și a disciplinii, a muncii și a camaraderiei, școala unei generații și a unui neam, tabăra este semnul care ne călăuzește și ne poartă pașii din vremea patimilor înspre ziua luminată a Invierii. Feciorii taberelor de muncă cresc și se înalță spre culmile Invierii odată cu tabăra.

Pentru că tabăra de muncă și feciorii ei sunt un singur suflet. Nu două lumi. Ci una singură.

— Ei nu se gândește la ei. Acțiunea lor este impersonală.

S'au spiritualizat. Muncesc, într'un tot organic — armonie sublimă de muncă, disciplină și cântec — sudați tragic de fiacără aceluși vijelios credințe.

Tabăra de muncă le dă învățături și merinde pentru drumul sfios al idealului mare.

TARIE, pentru pașimile prăgătite de veacul oamenilor răi.

PUTERI MARI, pentru Golgotha credinței lor izbăvitoare.

REZISTENȚĂ, pentru pri-goniri și lovituri.

DISPREȚ, pentru minciuni și calomnii

INCREDERE, în Căpitan și Inviere.

Feciorii veacului de muncă sunt vegnici luminați de fiacără Idei. Ei știu că vor învinge. Ei nu cunosc piedici.

Surăd în fața morții și cântă. Știu feciorii veacului de lumină că: a trăi pentru ideile însemnează a ști să mori pentru idee.

CARTEA ȘI DOCTRINA ÎN TABĂRA DE MUNCĂ

În fața emfazelor cerebrale a veacului de patimi, și'n fața papagalului care se crede mare cărturar pentru că a acumulat serii de teorii sterpe și inutile, feciorii veacului de muncă și-au construit o carte mare, cu slova de veac și minune, o minune de înțelegere, neînțeleasă de mulți încă local pentru că e minune: cărămida de bază a veacului.

Veacul de muncă nu disprețuiește cartea. Dar nu admite fanfaronada exclusivismului Il-vest. Nu admite mania cărții.

Veacul de lumină nu răstoară valoarea cărții.

Ci stabilește valoarea exactă a cărții.

Pentru că el privește viața neamului în ansamblu, totalitar, nu parțial.

Dar cea mai frumoasă carte a veacului e tabăra de muncă.

O cărămidă e o carte de suflet. Când legionarul frământă pământul, gândurile lui, — închinătoare neamului — se imprimă pe fila de lut. Și tot frământând lutul, gândurile prino nu au că de calvar. Camaradul se gândește la Sierie Ciometti, la Virgil Theodorescu și la toți cei căzuți.

Gândurile se înscris pe o filă de sânge, în iolmă de lut. Și toată povestea lui de legionar se tipărește în antic. Ultima filă, e a Invierii. Și volumul se toarnă în tiparul de lemn.

Carte de năzuloși, carte de schingiuri și calvar. De crucificări și Inviere. Cărămida e cel mai frumos volum, cel mai bine scris, cel mai sincer și cel mai complex, pe care ni-l dă tipărița veacului de lumină: tabăra de muncă voluntară.

TINERII VEACULUI DE MUNCĂ

Sunt toți feciorii taberei. Între ei și călății tineri se deschide o prăpastie imensă și puniile de trecere au fost tăiate. Cine a ascultat povestea taberelor de muncă, le cunoaște și povestea lor.

Dar veacul de suflet mai are și alți tineri. Tineri pe care nu vârșia și alinația în frontal verde. Ci sufletul. Pentru că frontalul verde, înainte de toate, este suflet.

PECETELE VEACULUI DE MUNCĂ: IUVIEREA

Pentru toate strădaniile generației verzi, pentru lovirile și umbrile îndurate,

pentru viața de sublim și renunțare, pentru însăngerării și răstignirile Căpitanului, veacul de muncă deschide, peste toate crimele și neînțelegerile veacului de patimi, drum nou, drum de nădejde spre marea

Inviere

Rugă pentru înviere

Doamne,
Amar aduc din satul meu uitat, departe,
La margini de hotar.
Deschis să-mi fie sufletul — o carte
Pentru copii — abecedar . . .

Din lacrima ce-o poartă'n colțul genei
Țărani cu palma noduroasă și suflet răstignit,
Am însemnat opriri la porțile Cheenei
Și-am împlinit
Cunună de măririi pentru Înviere.

Din datina poporului sărac și bun,
Aduc azi ruga mea la denii.
Nădejdele în salbă să le-adun
Și sădistram năpraznice vedenii.

Umil,
Cu gând neistovit, în ceasul răstignirii Tale
Cobor în giulgiu trupul olăguitului norod.
Din chinul frământărilor, o cale —
Să-i hărăzești — cu bucurie și cu rod.

Din ochii stinși și fețe măcinate,
Răsădă floarea traiului mai bun.
În ruga mea, — străbun după străbun, —
Noi toți, am nizuil spre deslegarea de păcate.

Când loaca va vesti nemărginita Ta putere
Și inperii vor proslăvi Minunea în sobor,
Trimite răstignitului popor,
Mult așteptatul semn de Înviere.

ORIGINEA PUTERII PUBLICE ȘI CORPORATISMUL

de Prof. ION MĂRGINEANU

Cine se mai în doegște că trăim azi un început de veac? Cine nu-și dă seama că întreaga omenire e angajată într-un război de exterminare spirituală? Cine e azi insensibil la epocala înflecțare între două lumi, între două concepții care vreau să cucerească omul? Fiecare din aceste concepții sociale, are pretenția că rezolvă acea necesitatea permanentă a omului care se numește *binele*. Acest *bine* însă, în mare măsură în două tabere imense, cum nu s'a mai pomenit încă există istoria. Pentru că azi, mijloacele tehnice permit ca niciodată, deșmă ginirea în sași și timp, permit într-gei tomi, să își pună la războiul spiritual, a căruî conștințe vor fi valabile pentru milenii.

Democrația moare. Pe ruinele ei se ridică monstruos comunismul, ca o prelungire materialistă a unei faze de decadență spirituală. Alături democrația că și comunismul, are ca problema *binele*, și o chestie de formă de organizare. Aceste sisteme sociale, omorâșă sufletul, unul prin înflecție, altul prin luptă fășșă de exterminare. Am arătat în alt loc (Vezi România Creștină), căt de hibide sunt concepțiile care înțercă eliminarea spiritului din univers, și căt de absurde apar, la orice încercare de a înțelegi fenomenele vieții. Pentru că, noi nu putem concepe o regenerare a lumii decăt pe cale interioară. Sistemele sociale oricât ar fi de ingenioase, dașă nu sunt plina de duh, de divin, nu pot aduce pentru om decăt nefericire. În sensul acesta, am subordonat naționalismul, absolutul moral, în afară de care nu se poate concepe nici un naționalism adevărat nici un naționalism care să germinze *binele*. Deci *naționalism subordonat divinitului*, și sensul urias pe care îl aduce legionarismul pentru Europa.

Hitler și Mussolini, nu se ridică în contra religiei, în contra divinitului, pentru că recunosc spiritul ca o forță pe care nu se poate călca; pe care nu o poți extermina nici cu baloneta nici cu lanțul. Dar nu face nici unul din ei, *divinitiv*, centru de greutate națională. Din acest punct de vedere, leg otarismul ocupă o poziție morală mult superioară fascismului și național socialismului. Căci încă n'a existat un om care să genzeze o mișcare politică cu aștă revărsare credință, ca mișcare religioasă creată de Corneliu Zelea Codreanu. Prin aceasta legionarismul la proporții nebănăuie, nu numai pentru noi români.

Există azi un mit corporalist. Corporatismul, și modalitatea tehnice, prin care nitalizează o poziție morală națională, își asigură îndeplinirea funcțiilor sale, prin corporații. Recunoaște biserica, tot ca o corporație. Ierarhia corporalistă, e:

națiune, corporație, individ, Corporatismul, și „purător de ideal”. Dar mai afirmă că, originea puterii publice își are izvorul în corporații, (într-un stat corporalist și omul în corporație). Și susține, că e moral și adevărat, tot ceace-l în interesul național. Aici, e cazul să ne oprim puțin.

Corporatismul!) prin lipsa unui postulat moral căruia să-l subordoneze idealul național, cade în aceeași greșală ca și democrația. Esența democrației este: principiul majoritar. Ea nu posedă un criteriu prin care să verifice dacă majoritatea are o direcție sănătoasă sau nu. Democrația zice că celare hotărăște majoritatea e adevărat; desii istoria demonstrează că această afirmație adeseori, e falsă. Atrăpse de aceeași înfrimătate congenitală saleră și corporatismul. Dacă democrația susține că celare hotărăște majoritatea e binele și adevărul, corporatismul susține că ceace hotărășșe corporațiile, e sănctis și în interesul național. Funcțiunea pe care o îndeplineșșe majoritatea în democrație, o îndeplineșșe corporațiile în statul corporalist. Nici aici însă nu se precizează care este binele național, (după cum nu se precizează în democrație care e binele individual) care e direcția dela care nu este permis să se abată corporațiile.

Pentru că nu e suficient să se spună; e adevărat și bine tot ceace-l în interesul național, ca problema să fie epuizată. Ci trebuie să se precizeze idealul național; trebuie să se ignurească acel punct de ajungere al națiunii, care să poată îndeplini funcțiunea de centru de gravitate spirituală a elementelor vieii care compun acea națiune.

Numai în felul acesta se poate concepe o convergență de mijloace ori care națiunea se poate realiza. Alfel e înțeles are statul ca supra-corporație; adică statul ca factor de coordonare corporalistă? Când zicem că statul îndeplineșșe între altele funcțiunea de coordonare, implicat afirmăm o direcție spirituală, nu o punct de ajungere. Corporatismul nu spune care e acel punct de ajungere. Deci statul corporalist nu-și va putea îndeplini funcțiunea de coordonare pentru că e pus în situația omului căruia i se încredințează (arma vaporului fără să știe încolo să-l conducă; fără să știe ținta călătoriei).

Dar corporatismul pur se întreabă: De unde vine puterea publică? Și anșă democrația cănd aceasta susține că izvorul puterii publice derivă din majoritatea. El răspunde la această

*) Așa cum înțeleg mulți problema corporalistă. Căci există un corporatism subordonat divinitului. Nu de această vorba.

problemă, susținând că puterea publică trebuie să derive din corporații și exclusiv din corporații.

A spune că „singurul izvor de drepturi sunt corporațiile” este de aceeași esență morală cu a spune „singurul izvor de drepturi este majoritatea”. Corporația este mijlocul prin care se îndeplineșșe o funcțiune națională, iar corporatismul, sistemul tehnic prin care se facilitează funcțiunile organice necesare ale unei națiuni. Niciodată, o modalitate tehnică, nu poate fi considerată ca o putere, pentru că mijlocul, modalitatea, e forma puterii, nu puterea însăși. Dealfel în mod implicit se vede așă din termenul „necesitatea serviciului”, așa de esențial în corporatism. Și anume: Necesitatea de serviciu crează forma prin care se îndeplineșșe acel serviciu. Corporația nu este putere de sine stătătoare, nu este origine, nu e sursă de putere prin ordine. Originea corporației consistă înlocul în acea cauză care face să existe nece-tatea. Prin urmare puterea publică nu-și are originea în corporații, ci în acea necesitate funcțională caracteristică oricărui colectivității fie ea rudimentară sau complexă. Căci ne putem întreba: în clanul telemic, puterea publică derivă tot din corporații? Deși clanul totemic nu are corporații, puterea publică există; și încă adeseori, mai evident și mai sf-cace decât în statele moderne, cu corporații.

Dacă n'ar exista necesitatea funcțională, n'ar exista corporația. Ori, această necesitate funcțională e organică, instinctivă, la ori care colectivitatea vie. Deși puterea publică e înfrimată în instinctul social al oamenilor. Ea derivă din fire, iar firea derivă din Dzeu. Deci puterea publică își are originea în Dzeu; în absolut. Dealfel puterea publică e naturală și

alibă aceeași sursă ca orice forță din univers; ca universal însăși. Dealci înșă rezolvă, ca o națiune, nu există prin corporații ca putere de susținere; ci există prin Dzeu. Și atunci în loc să zicem că singura bază pe care se poate clădi azi un stat e corporația, trebuie să spunem: singura bază, pe care se poate clădi un stat e Dzeu. Dzeu origine, Dzeu punct de ajungere. Iată deci adevăratul centru de gravitate care permite convergența mijloacelor de realizare națională, și care dă posibilitatea de înțelegere funcțiilor lor sale. Ia Dzeu ca centru de gravitate pentru națiune, se unifică armonia diversităților naționale depe pământ. Dzeu, e singurul criteriu, singura realitate care ca ideal poate poltriza în direcții convergente aspirațiile națiunilor; ca așare, singura posibilitate de înfrimare a popoarelor. Această concepție, nu distruge firea de dragul teoriilor cum face comunismul, și nu perverteșșe sufletul ca democrația prin subordonarea absolutului majorității cantitative.

Dar acest adevăr, l-a înțeles mult mai decăt ori care altă mișcare europeană, legionarismul. Singur legionarismul, din toate mișcările politice existente azi în Europa, pleacă din înțunec în afară, considerând forma socială, ca un derivat necesar al fondului. Și numai legionarii sunt purtători de cuvânt al unei lumi, pe care vreau s'o umple cu divin. Deci, dacă forma corporațională a societății, e cea adevărată împrejurării de azi; e trebuie să rezulte dintr-un suflet regenerat; ea nu poate avea altă interpretare, decăt cea mai adecvată formă prin care societatea, națiunea, caută pe Dzeu. Fără Dzeu, orice sistem social, fie el cât de perfect ca formă, e un uriaș sicriu în care rânjeșșe moartea.

Prof. Ion Mărgineanu

Nu cșeltui surplus de energie în lucrurile mici. Orice acțiune are nevoie de o anumită tensiune energetică. Dacă puni urea puțină energie în serviciul unei acțiuni, ea nu poate fi motorizată. Iar dacă o să cheltuești prea multă energie, acțiunea sare în aer, așa cum sare cazanul unei mașini sub presiune prea înaltă.

Cheltuie atâta energie câtă e necesară acțiunii. Energie cumpătată. Nu face chef din energie și nici risipă.

Energie mare la lucruri mari.

Nu insulta. Insulta este cea mai ieftină armă, care este la îndemâna oricui. Tu faci parte din'o organizație nobilă, care are în arsenalul ei alte și multiple arme de luptă. Toate nobile.

„Numai acele idei mor, pentru care nu se moare”.

Tara Moșilor : Tară de aur și jale

Bogat în țara altora : STRĂINII

Săraci în țara lor: MOTII

Motto :
Noiștrii noștri aur poartă,
Noiștrii din poartă n'poartă...
(Cântecul Moșilor)

Tara Moșilor este și țara necazurilor. Cele șase județe moștești au sorbit mereu din paharul tuturor otrăvurilor. Un singur drum prin țara Moșilor, presară icoane sfâșietoare în sufletul călătorilor. Fie că pleci spre Huedin, să te afunzi în inima setelor și cănelor din masivul Vlădeasa, fie că pleci spre Turda și Câmpeni, spre Baia de Cris, Abrud și Brad, spre Zlatna, în toate părțile, Țara Moșilor e aceeași, cu aceeași neajunsuri, cu aceeași necazuri, ferecată în blestemul aceluiași nevoi. Spre Câmpeni — lașagul istoric al lui Avram Iancu — sărăcia și mizeria și mai mare. Cea mai neagră sărăcie din toată Țara Moșilor, poate, se zbate, acolo, în plasa Câmpeni. Și fără doar și poate, cea mai caracteristică parte a Țării Moșilor, este regiunea județului Turda, unde se îngemănează satele cu icoane sfâșietoare cu satele străbănuite de fiorul cald al dinamismului moșesc din toate vremurile. Lăsăm, în trecere fugară, să defileze câteva icoane prinse în fuga trenului de munte.

Trenul care spintecă munții, spre Câmpeni, oferă ochilor icoana tristei situații în Țara Moșilor. Dela Turda, din atmosfera otrăvită cu ungurim îngâmfat și disprețuitor, evadezi, și te afunzi în inima munților cu miros tare de pământ și codru românesc. În legănatul lin al trenului de munte — un fel de tren pitic — stai și ascuți vorba desăvârșită a năpăstuiților din Țara Moșilor.

Urmașii lui Horia, le privesc cu ochii scăldați în oboseală, ochi nostalgici, ochii omului ce pleacă spre alt tărâm. În vorba lor, — dură alădă — azi politică, își povestesc necazurile ce i copleșesc în treierul zilelor grele. Fața lor vlaguită de povară și dureri, nu spune nimic din povestea traiului împărălesc pe care l'duc oropiștele vlăstare din neamul lui Iancu, trai de care povestii, mai eri un avocat dela Huedin. Acesta e adevărul. Nu mai cred în niciun fel în nimic. Otrava minciunilor l'a otrăvit pe toți. Doar în treierul, mai rostesc poveștile sfâșietoare. Și dacă le simțim apoi pe arsură răinii lor, atunci, vre un moș cu netele cărunte își toarnă în suflet o frântură din jarul sufletului lui : „Rău, domnule, cum nu se poate mai rău...”

Necazurile se țin lanț în Munții Apuseni. S'au întâlnit aici toți saltrapii și toți șerpii veninoși. În regiunea munților împovărați de aur, sărăcie bale la toate ușile. Foamea rânjește, scheletic, în toate prăgurile. În fiecare sat, alt necaz. Într-o parte, oamenii ce-ți povestesc despre „bășaguri” din străbuni. Într'altă parte, povestea pădurilor furate de străinii aduși de vânzări. Pășunile și toate necazu-

rile Moșilor. Toate satele își au bogățiile lor. Ei nu cer averi din alte părți. Dar bogățiile lor stau în mâna altora. Moșul din căsuța lui umilă, înfiptă în inima dealului, departe, cale lungă, de casa vecinului, răbdă foame în țara auruilui. Privește cu ochii stinși de greul foamei la pădurile tăiate de secură jidanului pripăsit pe plaiurile lui. În fiecare sat, a năvăli scărba.

Moșii așteaptă, cu resemnare, prăbușirea mare, ziua în care li se va slinge neamul din mila stăpânilor de azi. Dar în tăcerea de plumb, care înăpănează cea mai mare parte din Țara Moșilor, se aude, din când în când, un strigăt de viață, unei răsărită. Sunt satele dinamice, oaze rălăcețe în mijlocul pustiei Lupșa, Valea Lupșei și allele. Aci moșii mai sunt dreți ca bradul, mai sunt vajnici și în ochii lor lucesc strălucirea vremurilor apuse. Ceva din sufletul Moșilor cari au făcut toate revoluțiile se mai frământă în sufletul lor. Așa sunt Lupșenii și cei din Valea Lupșei. Dărzi și viforoși. Vânturile soartei nu i-au încovoială așa de tare ca pe frații lor din alte părți deși în căminurile lor țipă sărăcia. Acolo — în țara Moșilor — în țara săcătuită de toate forțele, mai sunt câteva sate dinamice, o seamă de oameni tari ca slânca, neînfrânți. Sate puține, sate rășlețe.

Dar mai sunt și sate ce se duc, cătune ce se pierd în țara Moșilor. Mult mai multe la număr. În calea trenului, deșirale pe întinsul munților, răsar căsuțele sărăcioase, acoperite cu stuf. Sate rășirite pe coama dealurilor, cu Moșii uscățivi în pragul ușii, despletite de blestemul vremurilor. Sunt satele ce se duc măcinate de rău boalelor fără număr, jefuite de toți bandiții Munților Apuseni. Moșnegi cu ochi întrebători, slăbiți de vremuri și de răută-

tea oamenilor, copileși desculți și femei cu fețe palide. Feciori, flăcăi în floarea vârstei, sunt aduși de spate parcă. Cu obrații supți, ca în satul istoric al lui Horia. Mai în toate satele din jurul orașului Câmpeni, poți citi toată tragedia Moșilor. Acolo foamea vorbește în ochii tuturor și ofica rălăcețe pe toate cărările. Sifilusul ceră cu nemulțuina, bucuria mamelor ce-și îngroapă odraslele înainte de vreme. Sunt atâtea cruci în cimitiriile lor umile — așezate pe o rână de deal — atâtea morminte tinere ce vorbesc sfâșietor în calea trecătorilor. Așa e în Albacul și în Horia-Arada lui Horia. Sale ce pe vremuri, au făcut un singur trunchi: Albacul vijeliosului Horia și nimeni nu vorbește de povestea sale lor ce se duc... Nimeni nu le aude chemarea din urmă.

Dealungul plaiurilor stăpânite formal de cea mai dinamică mândrită a Neamului, țipă, înfricoșător, icoana prăpastei deschise. — Lâncierii dărzi ai lui Iancu, se sling cu ruga în ochi și selea după dreptele săpălit în libele sufletului. Țara Moșilor — țara de aur și jale, țară de doină tristă și amurg, țară de agonie și așfinții. Pentru acel care străbate, în lung și în lat, drumurile dramei moștești, acolo, prin păduri defrișate și exploatale, barbar, de topor străin, se sbate cea mai grea dintre dramele românismului de pretulindeni. Dinspre Tebea, bate vânt de blestem stors din blestemul nebuliei lui Iancu. Inspire Bălgrad, se mai aude prin răscoliri de vremuri — trosnetul oaselor lui Vasile Nicola Ursu din Albac, iar inspire Abrud țipă mărășia unui tribun trădător dela 1848.

Colindă pe tărâmurii moștești chinul gândurilor neimplinite și al nedreptelor așezări. Despre soarta lor și destinul moșesc — închisat în vaer și neimpli-

nire — s'au scris multe. Volume mari și documentale, au complectat arhiva dramatică a strigătelor în pustiu. S'a irosit timp și cerneală, zierele au adus reportajii care păreau desprinsedintr-o lume ireală, s'au alcătuit albumuri și statistici, aparatul fotografic a prins figuri încrunțite de așteptări și fețe sâdăver nu s'au infins înspre condeii dreptății.

Azi Moșii, îngemănați în dureri și blestem de ducă, au pornit din nou pe drumuri de țară. E primăvară... Și pentru că e primăvară, în România Mare, pe toate drumurile, suspină doina lor de totdeauna

„Munții noștri aur poartă,
Noiștrii din poartă n'poartă”
E frumos. E primăvară. E viață nouă.

Carele moștești trec mereu. Ciubarele și donițele au pornit în lungul țării. În șirul nesfârșit al carelor, troițele de rugă poruncesc popasuri. Moșul se oprește. E creslin. Se'nchină. Dar în urma lui, în Țara Moșilor, țipă spectrul foamei, fantomă sifilusului și a tuberculozei seceră ceieși vieți tinere. În cimitire moștești, crucile de lemn se înmulțesc. Și atunci, cu gândul la țara lor, Moșii rostesc cuvinte de blestem.

Drumul lor e o plecare fără sfârșit. Dinspre hotarul vieții înspre intenerul morții.

Țara Moșilor? O dramă. Țara în care mor Moșii.

În România-Mare. Moșii sărmani, ei, cei umili, așteaptă o primăvară care întârzie.

În Țara Moșilor ninge mereu...
CUVANTUL NOU

» < V MOARTEA PE MOARTE KĂLCĂND ... <

Inscripție pe un mormânt

Lumina ochilor s'a stins, ucisă
De jarul plumbului hain și pățimaș.
Viața ta fost nedrept închisă,
În temniță de gând vrăjmaș.

Te-au jefuit de ani, de zile și senin
Și ți-au furat nădejdea de mai bine.
Te-a ferecat în schingiutri și chin,
Ungia mării asasine.

N'am ăuzit călării plânsul și nici vaerul,
Copilului cu ochi neștiutori
Ți-au deșirat, păgân, tot caerul
De bucurii și sărbători.

Ei n'au crezut în neam, în datimă și'n țară.
Că n'are neam sălbatica pornire.
Pentru credința ta legionară,
Te-au frânt, rănjind în răslignire.

Ai fost înalt ca vremile de mânăie
Și lipă s'a pornit din carnea ta.
Ți-au hărăzit deslin de câine,
Erou ucis în noaptea grea.

Dar n'ai murit, trăești, le știm, ești viu.
Cu moartea ta tu ai călcat pre moarte.
În țara strigătelor în pustiu,
Mormântul tău nu ne desparte.

Nu, Sterie Ciumetti, nu ești mort.
Ești viu, închis sub lacăt de mormânt.
Și ruga mea de camarad o port;
Inscripție pe cruce, — legământ.

Când biruința va veni să cheme,
Sub flamuri verzi, copii buni.
Toți morții 'n fulger de blesteme,
Tu, Sterie Ciun etti, să-i aduni.

Și vom veni să scormonim pământul.
Să prăvălim o piatră de mormânt.
Și jertfa ta să fie legământul,
Legionar, fulgerător și sfânt.

Se vor deschide sfintele morminte,
Să iasă, viu, legionarii.
Și vom plăti cu dinte pentru dinte:
Să intre'n locul lor, groparii.

VALERIU CÂRDU.

Virgil Teodorescu: PREZENT! Niță Constantin: PREZENT! Sterie Ciumetti: PREZENT! Toader Toma: PREZENT! Nicolae Bălăianu: PREZENT! Gheorghe Negrea: PREZENT!

Trăiți în „slava neamului vostru“ alături de toți ceilalți camarazi morți

Horia

Țăran cu inimă de aur și școară
 (la din Albac,
 În loc de carte multă, — o spa-
 (dă peste veac,
 Ai scris cu sânge, truda
 Și jalea neamului de Moși.
 Călăii Craiului străin,
 Ți-au pregătit, în chin,
 Destin,
 Din roata blestemată.

Te-au frânt în două
 Și omul t-ai nădat din tine pen-
 (tru gloată,
 Te-au frânt pentru pădure și
 (pământ —
 Cu aural furat te-au frânt.
 În fața ta a stat, năuc, un
 (Impărat
 Și n'a știut dărzenia să-ți in-
 (feteagă.
 Magnații toți, împărații lor
 (Anceagă,
 Țăranule mărit, au stat,
 (Incrementații în fulger de pri-
 (viri.
 Horia,
 Tu n'ai crezut în aur și mă-
 (riti...

Un împărat sărac, —
 Cu ureca (a de dac,
 Ai semănat, în țărâne moștești,
 (cu sânge, gloria.
 Iar gândul tău, torenți năvalnic,
 (Horia,
 Te-a rădicat — statuă peste
 (veac.

Venim să-ți ascultăm povestea
 (la gorun,
 Să tropotească uriaș îndemni:
 Și, poate, Marele Nebun,
 (Cruzificatul lanca nu va face
 (semă
 Și vom porni în rând cu morții.
 Ne vom opri în fața porții,
 (la Balgrad, să ne știe țara
 (toată,
 Vom trage vremuri vechi pe
 (roată
 Și vremuri noi din roată vor
 (porni.
 Te vei ici,
 Cu glas de fulger în Hălmeș, la
 (Zlatna și Abrud.

Aud,
 Cum trec feciorii tăi din Brad
 (Gilaș și Albac,
 Cu spada de lună și suflete
 (de dac.

Hai, Horia,
 Adună-ți oasele și sângele și
 (chinul
 Și să pornească toți feciorii
 (tăi prin nunți.
 Hai, Horia,
 Sărută 'nseminate frunzi
 De strănepozi în haină verde:
 Te cheamă, țara și istoria.

Vifeloasa ta loană nu se pier-
 (ae
 Oricât ar vrea acum străinul
 Hai, Horia,
 Adună-ți oasele și sângele și
 (chinul,
 Că roata blestemată cere azi
 (cuvânt,
 Ești viu, ești mare, neînfrânt
 Ești creștin în tânăr chip de Că-
 (pitan,
 Așa cum vrea pământul arde-
 (lean.
 Desleg din talcul orenilor Mi-
 (nunea
 Și mers răscolitor, iluminat,
 (aud.
 Hai, Horia, să vezi, la Zlatna
 (și Abrud
 Cum trece via spre Tebea (a
 (Legiunea)

VALERIU CARDU

Cuvântul Căpitanului asupra scrisului legionar

a) Când scrii, faci un serviciu divin; ești apostolul unei credințe; de aceea, în timpul cât scrii trebuie să fii concentrat, ca în timpul unei rugăciuni, ca preotul care slujește la altar.

Când scrii, ești din lumea aceasta. Scrisul trebuie să fie o chemare sfântă din lumea cea nouă, către care aspirăm cu toții.

Înplăntați-vă cu gândul în această lume și de acolo scrieți.

b) Ferește-te: de a insulta, injura și a întrebuința cuvinte balzocoritoare la adresa adversarului.

Atacă, infierează, dar nu insulta. În atac, contro-
 lează bine ceace scrii.

c) Lasă articole cu notă ironică pe mâna a șaptea. Ele nu adrează cu starea de suferință, de răstăgnire, a Patriei noastre.

d) Nu puneți în scrisul vostru prea multă combi-
 nație mintală, teorie rece și moartă.

Din fiecare rând al vostru să lăsească viața vie-
 Dați drum suflului în linia întâia.

Scrisul vostru să fie răscolitor, sau duios până
 la lacrimi, sau înălțător ca discursul unui profet, sau
 energic și increzător ca mănuierea unei arme pentru
 salut.*

(„Glasul Strămoșesc“)

Cea mai mare desonoare pentru un legionar, este
 lauda pe care iar putea-o aduce adversarul.

Atunci este sigur pe drum greșit.

Un bun legionar știe, că: el nu înseamnă nimic,
 Legiunea este totul!

„Când vijelii de flăcări trec vajnic
 Se fac ceușe unii, iar alții se căleşc“.

(Al-Vlahuță)

Spune altora numai ce trebuie să spui și nu-
 mai cețace at dreptul să spui depe poziția ta de execu-
 tant. Nu spune ceiaze tu crezi numai că este într'o tor-
 mă sau într'alta. Bănuelile tale nu pot fi norme trans-
 misibile altora. Gândește-te bine înainte de-a spune un
 stăgur cuvânt în numele organizației.

V. C.

Din copacul verde și puternic al Legiunii, în vremuri
 de furtună, este smulsă câte o frunză uscată și vestedă și
 purtată pe aripile vântului, până cade în noroi.

I. B.

Biață Țară

Biață țară, biață țară,
 gând de pasare hoinară,
 cântec fără sârbațoare,
 plâns de lună, plâns de soare,
 zvon de ngenuncheri și ceață,
 lăză zori și dimineață,
 ochi pierduți în zare neagră,
 de necazuri, de podagră,
 lanuri pline de neghină,
 pistruiață și străină,
 îți culeg durerile
 ochii, primăverile!

Biață țară, biață țară,
 văduvii și amari.

Fulg de jale oarzând,
 pe cărți ne seamănă,
 câmpurile, soarele,
 văile, isoarele,
 vânturile, pletele,
 zăbetele, letele.

Biață țară, biață țară,
 foc moacii și fără pară!

Noaptea te plâng stelele,
 te blestemă letele,
 zările, pripoarele,
 văile, isoarele,
 sună toi de căpădui,
 de jidani și de străini.

Cer de smoață, cer de seu,
 au veni și Dumnezeu,
 parfumat, alb, oasepe,
 cu mireme proaspele,
 și ne-o dăru și nouă,
 țară verde, țară nouă,
 românesc și nou soroc,
 plin de soare, plin de foc,
 și 'ntr'o țară de cleștar:
 viitor legionar!...

Ionel Șugar

FII TÂNĂR ÎN GÂNDURI
 și în acțiuni, fii tânăr la
 suflet, nu numai în ce pri-
 veste vârsta.

A fi tânăr în ani, e un
 simplu accident de naștere

A fi tânăr la suflet, e un
 merit și o calitate rară.

Pătimiri

„Familia Sfântă”

de A. Pop

Vinerea Neagră

Alunecă sudorile de sânge
Pe fruntea ce-ai împodobit-o spini
Se vestejesc în sufletul Lui crinii
Și de durere inima-i se frânge.

Urcând sfârșit pe culmea Căpățîinii
De iovitură viața i se stânge
Durerea mamei nu mai poate plânge
În ochii ați de soarele luminii.

Când omul carnea-i tremurând pătrunde,
În noaptea vremii soarele s'ascunde
Și geme în adânc prelung pământul.

Privind spre cer îl podidesc jelanii:
„O, Eli, Eli, lima savahlanii!”
Pe lînda într'un copac îl bate vîntul.

(Din volumul
„An din patru primăveri”)

MIHAI NOVAC*

„Organizația mea s'a înființat, a lucrat tot timpul și lucrează în cadrul legal și în spiritul libertății constituționale; ea are un program de realizări practice riguros legale, iar caracterul ei e naționalist.

C. Z. C.

Invierea

Vînturile vremilor mașteră abat vești de prigoniri. Străbate avon de furtună până la urechea sufletului nostru verde și tînar. Se agită cineva, din umbră, din complicitatea întinericului și din promiscuitatea de tavernă a vieții publice de azi, se frămîntă, undeva, un suflet de canalie și un destin de Cain, încearcă cineva să ridice sabia și țîrfele fără morală și fără Dumnezeu vor să intre în altare. Duhnește a putregăi și a vînzare, miroase a sperj și a trădare, se svîrcolesc suflete venale și se chină porniri de hienă. Vrea cineva să stingă facilițe de veghe ale neamului.

Vrea cineva să deschidă temnițe și dramori spre cimitire.

Da, vrea cineva să vîndă tinereții și să răstîgînească aprinsele credințe.

Prin valurile murdare ale moravurilor de Sodoma și Gomora, în toată această atmosferă pestilențiată de stîrvuri, de fonfi și cesași pe care i-a pocnit revolta lui Eminescu în moalele capului, se bălăcărește un șarpe viclean și vrea să schimbe granitul vremii în pumni de țărîmă? Vrea cineva să agudeie pămîntul și muntii să clinească și toate apele să le oprescă'n loc?

E înzădat. E în via. E încercarea nesfârșitului ocean cu degetul. E treabă și trudă zadarnică.

Nu ne vom cliști din loc. Nimeni nu-si va părăsi postul. Peste ademeniri și peste insule, peste vînzări și dîncolo de trădări, în temnițe și'n adînc de morminte, noi ne vom iubi Neamul și Legea. Tîra și Pămîntul. Închiși, ne vom simți liberi. Pentru că **a fi închiș pentru țară, însemnează a fi liber.**

Și morții și ucii și ciometizații — nu-mi aparține termenul, e al altuia — noi vom trăi, cît veșnicia, „în slava neamului nostru”.

Nu ne oprește din mers „muntele suferinței” nici nu ne întoarce din drum „mașina desnașdejă”. Nu ne înspăimîntă canalile și nu ne sparg frontalul trădările și mișelile. Nu simțim durerea palmelor înșăngerate și sulițele care ne vor străpunge coastele ne vor scoate valetle și lipete.

Vom răbda adăparea ojeului din trestii și scuipatul bestiei.

Dar vom trăi. Vom supraviețui. Răstîgîririi și ne vom iatălni la Marea Inviere care „trece pe pe lângă trădare, insultă, lovituri, înșăngerare și răstîgînire”.

„Cine nu trece pe aci — ai spus sublim, Căpitane! — și-a greșit Calea Inverii!”

Nu ne'nsăpămîntă răjetul din umbră. Nici spectrul morții aici perspectiva mormintelor care vor închide ani tineri și vieți răstîgînite.

Ascultați. Aplecați-vă urechea pe inima pămîntului românesc. Stați de vorbă cu un ogor furat și priviți o față de țaran vîlăgit. Toate

Toate vorbesc ca noi. Toate cred în Inviere. Priviți, dacă puteți, în adîncul mormintelor. Toți morții ni se svîrcolesc. Că nu mai au odihnă. Toată țara, în lung și'n lat, e o dramă a desnașdejă. Toată țara, dela un capăt la altul, e un altar în care se roagă poporul.

O liturgie impresionantă a cesașului, e o rugă de nesfârșită evlavie. Au ingennunchiat și morții. Așteaptă toți o Inviere.

Nu, nu, țara asta nu este a Dorellor și a Cantalupilor, — cam spunea marele meu camarad, Dragoș, Protopopescu, — nu, țara asta nu poate fi a străinilor și a instrăinaților. Vine Invierea, vine, răscolitor, ca un imens iureș de oști.

De-ar fi să vină săptămîna patimilor de-ar fi să vină răstîgîirea Invierea va veni și ea. E **legea Inverii**. Și noi o cunoaștem.

Am cunoscut-o dela'nceput, din cesașul în care am crezut în Inviere. Suntem străbătuți, molecular, de majestatea acestei legi.

Gîndul nostru e stelar. Idealul înalt ca cerul. Pasul viforos și gestul statuar.

Nu ne'nsăpămîntă formula de intimidare: Căin ante portas.
De Săptămîna Patimilor, ascultăm înforțați rugăciunea neamului ingennunchiat.

Și Dumnezeu, care nu-și schimbă legea și care pedepsește întotdeauna pe Cain, ne va aduce Invierea.

**Sunt legii cari nu se calca. Și vrei ce nu se frîng.
Sunt vîștii cari nu se siling. Și morții cari mai trăiesc!**

Auziți! Sterie Ciometti!

Răspunde un mormînt în prea timpuriu: Prezent!

Și Virgil Teodorescu și voi, toți cei căzuți!

Acelaa e răspunsul:

— Prezent!

Sunt toți prezenți. E semnul Inverii!

— Hristos a înviat, Virgil Teodorescu!

— Adevărat c'a înviat, camarade!

VALERIU CĂRDU.

„Un legionar, cînd nu este mulțumit de ceea ce nu bîrfește ci nu-și arată nemulțumirea șoptind. — ci iasă la raportul superiorului.”